ADRIAN BÎSCĂ

PENTRU A FI ALESUL

(publicată în Jurnalul SF Nr. 1/1992)

Editura electronică Equinox
2011

Albatrosul zăcea la picioarele tale, ucis. Cu fiecare pasăre ucisă mă apropiam de esența zborului. Acest mit trebuia să înceteze. Pentru ca noi să putem zbura, păsările trebuiau să moară. Şi eu am fost alesul! Am făcut altar din picioarele tale fără să-ți privesc fața (fără să te mai întreb dacă accepți sau nu). Arcul sfânt a fost adus de departe, de acolo de unde apele se adună într-un singur punct. Mai ucid o pasăre şi cel ce mă ajută ți-o pune la picioare. Indiferentă la suferința ei, îi priveşte ultima zbatere. Trebuie să ucid esența zborului, ca o idee fixă mă urmăreşte acest gând. E poate un blestem. Ce-o fi gândind pasărea în timpul căderii? Căderea absolută? Aş vrea să stau la picioarele tale, o, pasăre rănită! Să mă ucizi cu o simplă apăsare de picior.

— Hei, Ad, mai avem multe?

— Cred c-au mai rămas câteva! Să le căutăm!

Urcuşul spre cel mai înalt pisc mi s-a părut uşor. Indiferent, am strivit o floare de colț în timp ce prietenul meu o privea cu extaz. Am râs, probabil fals, pentru că acesta m-a privit contrariat. Deşi nu era cazul, am zis câteva cuvinte:

— Nu s-a întâmplat nimic, să mergem!

A dat din umeri nedumerit şi am pornit. A câta oară în acest timp! Am trecut câteva punți care se legănau amenințătoare, dar care, totuşi, nu s-au rupt. La început am fost mândru — eu eram alesul. Apoi am început să mă plictisesc. Întindeam arcul cu un gest mecanic şi săgeata nu-şi greşea ținta niciodată. A greşit-o totuşi de două ori. Dar păsările, deşi săgeata nu le-a atins, s-au lovit de stânci, înnebunite de spaimă. Atunci am simțit o mare satisfacție. Satisfacția de a câştiga fără să înving.

— Mai urcăm? Nu cred să mai fie ceva!

Dintr-o scobitură a stâncii a ieşit o mică pasăre care s-a înălțat. Am rămas uluit privind-o. Penajul strălucitor mi-a tăiat răsuflarea şi am luat o nefirească poziție de drepți, uitându-mă după ea. M-a trezit un glas rece, lucid pe care parcă nu-l recunoşteam a fi al prietenului meu.

— Ce faci, nu tragi?

Am întins mecanic arcul şi săgeata a pornit. Cu fiecare clipă cu care se apropia de pasăre aş fi vrut s-o opresc strigând: „Sunt totuşi, om!”. O scurtă zbatere de aripi şi pasărea şi-a început căderea. Cu ea cădea parcă o ceață deasă peste ochii mei, deşi mintea mi-era mai lucidă ca oricând. M-am frecat la ochi şi aburul a dispărut. A dispărut şi pasărea înghițită de adâncurile nepătrunse ale muntelui. Ce bine ar fi fost ca ea să nu cadă la picioarele tale! Încă o floare de colț, poate ultima. Prietenul meu o priveşte cu milă, apoi o rupe aruncând-o în prăpastie. O floare peste umbra păsării ucise. După câțiva metri am pus piciorul, victorioşi, în vârf. Şi în loc să fiu vesel, tristețea invada sufletul. Cu toate acestea, încep să mă simt uşor, foarte uşor, aproape aş zbura. Mă simt uşor ca o ultimă jertfă. Razele soarelui dogoresc nemiloase pustiul. E totuşi aproape de sfârşit, gata să cadă acolo unde izvorăşte speranța, unde se termină un orizont şi începe altul pentru a lumina alte vise ucise în zori. Şi deodată, o umbră halucinantă şi mare se apropie zburând. Văd ochii măriți de spaimă ai prietenului meu, întind arcul şi trag... am o senzație de plutire şi cad. Vârful săgeții îmi pătrunde din ce în ce mai adânc în inimă. Mă rostogolesc printre colții ascuțiți de piatră şi-mi vine să râd şi să plâng. De ce oare

tocmai eu să fiu alesul? De ce oare? Cad exact în mijlocul grămezii de păsări şi stric armonia. Simt piciorul tău cum mă striveşte. Îți mai văd câteva clipe zâmbetul care se pierde într-un fâlfâit de aripi. Păsările speriate îşi iau zborul şi tu parcă te ridici cu ele. Eu rămân aici jos, pentru a fi alesul.

- sfârşit -